

finde en Post til Anlægget af denne lille Havn, som her saa meget tiltrænges. Den findes nu ikke. I den sidste Tid have vi, baade Rigsdagen og Regeringen — men her siger jeg rigtignok i første Række: Regeringen — faaet en ligesaa alvorlig som sørgelig Paamindelse om, at der her er noget, der mangler; at der her er noget forsømt. Nu for nylig, den 27de September, var det en Storm. Baaden, som fører Posten mellem Sejerø og Sjælland, var ført af en ung, kraftig Baadfører, som havde udført sit Hverv og med stort Besvær og med Fare aflagt sin Post baade af Passagerer og Gods fra Sjælland, hvilket kun kan ske ved Jolle, da ingen Baad kan komme til Land. Efter dette vilde Baadføreren selvfølgelig under en Orkan være forbleven i Havn, indtil Vejret havde bedaget sig. Men der er intet Sted at komme ind, og da der jo ikke kunde være Tale om at søge at ligge for Anker lige uden for en udsat Kyst under paalands Storm, var der intet andet for ham at gøre end at søge rum Sø. Det gjorde han og gjorde det uden Tvivl med den Dygtighed, han tidligere havde vist. Men en Braadsø kastede ham over Bord, og han druknede. Dette sørgelige Tilfælde giver, siger jeg, en alvorlig Paamindelse om, at her er noget forsømt. Det vilde nu være mig kært at høre af den højtærede Minister for offentlige Arbejder, at han vil, saa snart som det er ham muligt, fremkomme med et Forslag til Afhjælpning af Manglen. Det er maaske saaledes, at Resultatet af Ingeniørens Undersøgelser endnu ikke er naaet til Ministeriet, men det vil da sandsynligvis ske meget hurtigt, og jeg vil haabe, at Ministeriet da endnu i denne Samling vil se sig i Stand til at forelægge Forslag for dette Ting til Mangelens Afhjælp.

Sluttelig vil jeg gerne omtale et enkelt Punkt vedrørende den højtærede Justitsministers Budget. Der staar et Sted paa dette Budget opført en Sum af 8,900 Kr. til Tilvejebringelse af et Register til Lovtidenden for 1871—1900. Jeg bestrider ikke, at et saadant Register vilde kunne gøre nogen Gavn, men man maa dog erindre, at Lovtidenden fra 1871—1900 kun er et Brudstykke og endogsaa et meget lille Brudstykke af vort Lovstof. For at et Register skulde gøre nogen virkelig Gavn, skulde det jo omfatte hele Lovrækken, ikke alene Lovene tilbage til 1871, men endvidere tilbage til 1849, og dernæst naturligvis hele Massen af Forordninger, Anordninger, Plakater m. v. af Lovs Indhold fra Tiden før 1849, for at det kunde siges

at være et Lovregister. Noget saadant vilde have en virkelig Betydning og gøre noget mere Gavn. Men det er dog ej heller et saadant Register, som der er Trang til i disse Materier, det er noget helt andet. Det, der er Trang til, er en Lovsamling. Her i Danmark ere vi slettere udrustede med Lovsamlinger end i noget andet Land, jeg kender; vi have ikke nogen planmæssig Lovsamling, bortset naturligvis fra det lille Uddrag, der er foranstaltet af Indenrigsministeriet, men som ikke kan komme i Betragtning, naar man taler om en Lovsamling; ellers have vi overhovedet ikke nogen planmæssig Lovsamling. Vi have, som bekendt, den ældre private Samling, som begyndtes af Schou og senere er fortsat af andre Udgivere, og fra 1871 have vi den efter helt andre Principper paabegyndte Samling i Lovtidenden. Denne Uensartethed i Bestanddelene giver for det første forskellige Inkonvenienser i Brugen baade for Praktikere, for studerende og for Videnskabsmænd, og dernæst er ingen af disse forskelligartede Samlinger egentlig gode. Intet vilde være naturligere, end at den Statsopgave, som det i Virkeligheden er at tilvejebringe en hensigtsmæssig og vel udstyret Lovsamling, blev taget i Haanden af Regeringen og Rigsdagen. Den private Samling har ret betydelige Ufuldkommenheder, for det første deri, at den ikke giver den fuldstændige Lovtekst. Den udelader baade Indledningen og Slutningen, og Teksten er derhos ret jævnlig behandlet med Vilkaarlighed. Men saa er der ogsaa det, at endog den sidste Udgave af den er fra 1795, saa det kun er indtil 1795; at der er en samlet Udgave; efter den Tid er det Aarsbind, der ere komne frem. Det hele er et temmelig ubehjælpeligt Apparat, og det vilde være en værdig Opgave for Justitsministeren og for Tinget at hjælpe Folket til at faa en god Lovsamling. Der er visse Regler for en saadan Lovsamling, som Manglerne ved de nuværende Lovsamlinger ligefrem udpege. Der er for det første det, at ophævede Love og ophævede Lovsteder vel burde medtages i Lovsamlingen, men trykkes med mindre Skrift og tættere. Baade for Lægmænd og for Domstolene bør Midlerne foreligge til at foretage eget Skøn over, hvad der er bestaaende eller ikke bestaaende; men paa den anden Side maatte det Lovstof, som Udgiveren anser for ophævet, optage saa liden Plads som muligt. Dernæst burde der for alt det ophævede Stof under Siden sættes Angivelser af, ved hvilke senere Data det formentlig er op-